

Joyce Maynard

De schrijfster van *Een lang weekend*

Mijn zusje

Over het boek

Wanneer enkele jonge vrouwen worden vermoord en het niet lukt de moordenaar te vinden, moeten twee zusjes lijdzaam toezien hoe hun vader, de politieagent die belast is met het onderzoek, langzaam doordraait en het huwelijk van hun ouders uiteenvalt.

Pas dertig jaar later weet de oudste zus, die altijd naar de moordenaar is blijven zoeken om haar vader van alle blaam te zuiveren, de dader op te sporen. Hiermee komt onverwachts een diep begraven familiegeheim aan het licht.

In *Mijn zusje* weet Joyce Maynard als geen ander de lezer mee te voeren in de belevingswereld van de twee jonge meisjes die nog worstelen met de scheiding van hun ouders. Het is zowel een spannende roman, een liefdesroman als het verhaal van een gezin.

Over de auteur

Joyce Maynard (1953) schreef diverse romans, waaronder *Een lang weekend* en *Dochters van het land*. Ook is zij bekend vanwege haar relatie als 18-jarige met de veel oudere schrijver van *The Catcher in the Rye*, J.D. Salinger, die ze beschreef in *Thuis in de wereld*.

Van dezelfde auteur

Een lang weekend

Dochters van het land

Wil je op de hoogte worden gehouden van de romans van Orlando uitgevers? Meld je dan aan voor onze nieuwsbrief via www.orlandouitgevers.nl.

Voor Laura Gaddini-Xerogeanes en Janet Gaddini-Cublely – en voor Martha en Dana. Dit is niet hun verhaal, maar hun verhaal is wel de inspiratiebron.

Ter nagedachtenis aan onderzoeker Robert Gaddini, afdeling Moordzaken Marin County.

© 2013 Joyce Maynard

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Nederlandse vertaling © 2013 Orlando uitgevers, een onderdeel van

De Arbeiderspers | A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht en Anke ten Doeschate

Oorspronkelijke titel *After Her*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, een imprint van

HarperCollins Publishers

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Foto omslag © Diana Kerpan / Arcangel Images

Foto auteur © Jonathan Sprague

ISBN 978 90 229 6034 9

NUR 302

www.orlandouitgevers.nl

www.leescluborlando.nl

Come a little closer huh...
Close enough to look in my eyes Sharona

– uit: *My Sharona* van Douglas Fieger en Berton Averre
debuutsingle van The Knack, 1979

JOYCE MAYNARD

Mijn zusje

Vertaald door Anke ten Doeschate

ORLANDO
uitgevers

Proloog

Op een junidag, vlak voor zonsopgang, iets meer dan dertig jaar geleden, was ik in mijn eentje op een berg in Marin County, Californië, toen een man met een strakgetrokken pianosnaar in zijn handen op me afkwam, met het voornemen om een eind aan mijn leven te maken. Ik was veertien jaar oud en hij had al veel meer slachtoffers gemaakt. Sindsdien weet ik hoe het is om iemand in de ogen te kijken in het besef dat zijn gezicht het laatste is wat je ooit zult zien.

Dankzij mijn zusje kan ik deze dag toch navertellen. Mijn zusje heeft twee keer mijn leven gered, ik helaas niet het hare.

Dit is ons verhaal.

Er gebeurde nooit iets op de berg waar we opgroeiden. We hadden niet eens kabeltelevisie. We waren altijd uit op spanning en sensatie, dus mijn zusje en ik verzonnen van alles. We hadden ook alle tijd.

Op een dag wilden we weten hoe het voelt om dood te zijn.

‘Maar als je dood bent, voel je toch niets meer?’ zei Patty. Dat was nu typisch Patty.

Ik had een rood sweatshirt, zo eentje met een rits, een capuchon en zakken waarin je kauwgom kon bewaren. Ik legde hem in het gras op de berghelling achter ons huis, met de mouwen uitgespreid, alsof iemand door een vrachtwagen was overreden. De capuchon sloeg ik om, zodat je zo veel mogelijk rood zag. Het moest op een plas bloed lijken.

‘Ga daar maar liggen,’ zei ik tegen mijn zus, wijzend naar het middelste stuk van het sweatshirt, waar de rits zat.

Ook als ze het niet met me eens was, deed Patty bijna altijd wat ik zei. Als ze al haar bedenkingen had hield ze die voor zich.

Ik ging zo dicht naast haar liggen dat er flink wat rood aan weerszijden van ons overbleef.

‘En nu?’

‘Niet bewegen. Probeer je borst niet op en neer te laten gaan als je ademhaalt.’

Anderen hadden misschien de reden hiervoor willen weten, maar Patty niet. Ik wilde ook juist dat ze het zelf zou ontdekken, en dat begreep ze.

Een hele tijd gebeurde er niets. Het was warm, maar we bleven gewoon liggen.

‘Mijn neus kriebelt,’ zei ze.

‘Probeer er niet aan te denken,’ zei ik. ‘Denk aan iets anders, iets leuks.’

Iets leuks was voor mij op dat moment Peter Frampton, of de spijkerbroek die ik enkele weken eerder in het winkelcentrum had gezien en die in elk opzicht perfect was, behalve dan de prijs. Of de schriften waarin ik de verhalen opschreef die ik aan mijn zusje voorlas. Volgens haar waren ze beter dan *Nancy Drew*.

Voor Patty was het basketbaler Larry Bird, die met een hoekschot scoorde. Of een hond die ze leuk vond. Maar dat gold eigenlijk voor alle honden op de hele wereld.

‘Zie je die wolk?’ vroeg ze. ‘Die lijkt op een teckel.’

‘Stil nou.’

Ik had geen idee hoeveel tijd er verstreek. Tien minuten? Misschien wel een uur. Toen zag ik hem: de gier, hoog boven onze hoofden. Eerst een, toen nog twee. Ze bevonden zich nog hoog in de lucht, maar aan hun positie was duidelijk te zien dat wij het doelwit waren. Ze cirkelden precies boven de plek waar wij lagen.

‘Wat nu?’ vroeg Patty.

‘Sst. Wees nou stil.’

Er kwamen nog twee vogels bij. De boog die ze tijdens het cirkelen maakten werd steeds kleiner, alsof ze hun prooi beter in het vizier probeerden te krijgen. Ze vlogen nu ook lager, dichterbij ons, zoals we daar lagen.

‘Stel nu dat ze onze ogen uitpikken?’

Ik gaf geen antwoord. Mijn plan was om de aandacht van de gieren te trekken, meer niet. Dat wist mijn zusje eigenlijk ook wel.

De gieren vlogen nu lager en maakten duikvluchten, terwijl ze akelig krijsen. Toen ze ons omsingelden zag ik dat hun gekrijs niet tegen Patty en mij was gericht, maar tegen elkaar. Waarschijnlijk ruzieden ze over wie onze ogen mocht uitpikken.

Toen kwam de laatste krijs, niet van een nabije vogel, maar van een die zich afzijdig had gehouden en nu pas de aanval inzette. Hij schoot als een pijl op ons af, met zijn bek en klauwen op onze gezichten gericht.

Ik hoefde mijn zusje niet te vertellen wat ze nu moest doen. Gillend sprongen we overeind en renden de helling af naar huis. We hadden zelfs geen tijd om het sweatshirt mee te nemen. Dat zijn we later, toen de vogels waren verdwenen, gaan halen. We hielden elkaar vast en gilden het uit. Op de berg kon je net zo hard gillen als je wilde. Dat was fijn. We zochten altijd een goed excuus om het op een schreeuwen te kunnen zetten.

Later, toen we eenmaal op adem waren gekomen, lagen we er in onze tuin over na te praten.

‘Ik voelde zijn veren over mijn arm strijken,’ zei ik.

‘Telkens als ze met hun vleugels klapperden, voelde ik een windvlaag over mijn gezicht trekken,’ vertelde Patty. ‘Als warme adem.’

‘Nu weet je hoe het is om dood te zijn,’ zei ik tegen haar.
‘Niet dood. Bijna dood.’

Zo staat het in mijn geheugen gegrift. Misschien vergis ik me. Als kind had ik een rijke fantasie. Ik verzon vaak verhalen die zo goed in elkaar zaten, dat ik er soms zelf in ging geloven.

Ik zocht altijd naar spanning en sensatie. Totdat ik die vond.

My little pretty one, pretty one

De plaats waar mijn zusje en ik opgroeiden lag in de schaduw van Mount Tamalpais, ten noorden van San Francisco. We woonden in een alweer tamelijk oud nieuwbouwhuis aan een straat die Morning Glory Court heette. Ons huis lag in een woonwijk bij een afslag van Route 101, zo'n dertien kilometer van de Golden Gate Bridge. Er reden bussen naar San Francisco. De brug markeerde de toegang tot een andere wereld, al wisten we dat er soms ook mensen van afsprongen. Maar voor ons had de stad net zo goed op de maan kunnen liggen.

Onze vader was opgegroeid in de stad, in North Beach waar ze volgens hem de beste tomatensaus ter wereld maakten. Dat was de plek waar de hippies voor hun *Summer of Love* waren samengekomen, waar Janis Joplin ooit door de Haight had gelopen, waar de karakteristieke trams rondreden, waar Lombard Street langs prachtige, pastelkleurige, victoriaanse huizen kronkelde en waar een andere Patty – Hearst – enkele jaren eerder als lid van de Symbionese Liberation Army met een M1 Carbine de Hibernia Bank was binnengegaan.

Later kochten rocksterren huizen aan de overzijde van de snelweg, maar in die tijd was het zeker nog geen hippe plek. Ooit zou een periode aanbreken dat er hoge muren rondom de percelen werden opgetrokken met waarschuwingsbordjes die inbrekers op alarmsystemen attendeerden. Maar nu vertrouwde men elkaar nog. Onze tuinen liepen in elkaar over en werden niet door heggen of hekwerken gescheiden. Meisjes als wij konden

van het ene naar het andere eind van de straat rennen zonder dat de zolen van onze Keds het asfalt hoefden te raken. Alle burens gingen met elkaar om en maar weinig mensen deden hun achterdeur op slot.

Ons huis, nummer 17, was het kleinste van de straat met drie donkere slaapkamers, in grootte variërend van klein tot piepklein, een woonkamer met een verlaagd plafond en een keuken die door de vorige bewoners was uitgerust met meubilair van groen formica en bijpassende avocadogroene apparatuur die allerlei mankementen vertoonde. De houten lambrisering was een mislukte poging om de woonkamer een gezellige aanblik te geven.

Onze ouders hadden het huis in 1968 gekocht, toen ik twee jaar oud was en mijn zusje nog maar net was geboren. Iets beters hadden ze met het salaris van een politieagent niet kunnen krijgen. Mijn vader werkte in San Francisco, maar mijn moeder vond Marin County voor ons een betere plek om op te groeien. Destijds was hij een gewone agent, nog geen rechercheur, en hem kennende, vond hij het waarschijnlijk wel prima om zijn eigen gang te gaan en mensen te redden, terwijl wij ergens veilig in een huisje zaten weggestopt.

Tegenwoordig zou niemand het nog in zijn hoofd halen om goedkope huizen te bouwen op de plek waar wij woonden. Nu zou dat land bestemd zijn voor villa's op grote lappen grond, met zwembaden, buitenkeukens en duur tuinmeubilair. De garages zouden plek bieden aan drie auto's van Europese makelij.

Maar toen vlak na de Tweede Wereldoorlog de huizen aan Morning Glory Court en omliggende straten als Bluebell, Honeysuckle, Daffodil en mijn persoonlijke favoriet Muriel Lane – vermoedelijk vernoemd naar de vrouw van de aannemer – werden gebouwd, maakten vrije natuur en een mooi uitzicht van een plek nog geen toplocatie. Zo was het mogelijk dat ons gezin met zo weinig geld toch op een plek kon wonen waar de

achtertuint uitliep in vele hectares vrije natuur. De hele berg was onze speeltuin. Die van mij en mijn zus.

De eerste vijf jaar van haar leven zei Patty vrijwel niets, behalve tegen mij. Niet dat ze niet kon praten. Ze kende woorden. Ze had geen spraakgebrek. Over allerlei dingen had ze een uitgesproken mening; niet alleen over honden en basketbal, maar ook over zaken waaraan ze een hekel had, zoals rood eten, met uitzondering van rode pastasaus, irriterende kledingmerkjes en alle jurken. Ze had al op jonge leeftijd een goed gevoel voor humor dat zich vooral richtte op bepaalde lichaamsdelen en toiletbezigheden. Wanneer er een boer werd gelaten, had ze de grootste lol. Van een scheet – vooral als hij door een keurige meneer of mevrouw werd gelaten – kwam ze helemaal niet meer bij.

Maar als haar een vraag werd gesteld, of die nu afkomstig was van andere kinderen, haar kleuterjuf of haar ouders, zei ze niets, tenzij ik erbij was. In dat laatste geval fluisterde ze het antwoord in mijn oor en had ik de taak om het aan de buitenwereld – de wereld buiten onze twee-eenheid – over te brengen. Jong als ik was besepte ik niet dat andere vijfjarigen veel meer zeiden. Ik wist niet beter dan dat alle zusjes zo waren.

Als we met onze moeder naar de bank gingen en de medewerkster vroeg welke lolly ze wilde hebben, fluisterde Patty haar keus in mijn oor en maakte ik het kenbaar. Groen. Ze negeerde het als andere kinderen haar vanwege haar overbeet centenbak noemden. Als een jongen in de buurt haar speelgoed wilde hebben, gaf ze dat zonder te morren. Maar als zo'n jongen mij pestte, over de kleding waar ik al was uitgegroeid of mijn onvermogen om bij wedstrijdjjes een bal te raken, zette ze het de pestkop stilzwijgend betaald met een van de jiujuitsutrappen die we van onze vader hadden geleerd. Toen een jongen een keer de stoel inpikte die ze voor mij vrijhield bij een in de bibliotheek gehouden poppenspel waar mijn moeder ons mee naartoe had genomen, stompte ze met haar elleboog in zijn buik en gaf ze

hem nog een trap op de koop toe, waarna ze mij in een vloeiende beweging op de stoel naast de hare zette. En dat alles zonder een woord te zeggen.

Je zou misschien denken dat ze verlegen was, maar als we alleen waren toonde Patty mij haar ware aard. Op zulke momenten danste ze met een onderbroekje op haar hoofd of deed ze na hoe haar juf na een uitbraak van ringworm, de klas had voorbereid op een bezoekje van de schoolarts die hun billen kwam inspecteren. Het allerliefst deed ze alsof ze een hondje was, op handen en knieën, met haar tong uit haar mond al kwispelend met haar denkbeeldige staart.

Mijn zusje kon erg wild doen en van het bovenste stapelbed in een berg kussens springen die toch niet hoog genoeg bleek te zijn om veilig op te landen. Ik zag de blik op haar gezicht toen ze de grond raakte en wist dat het pijn moest hebben gedaan, maar ze was niet iemand die snel hilde.

Soms hoefde ik alleen maar over te brengen dat Patty mosterd op haar brood wilde of een bepaalde smaak schepijs prefereerde. Dat vertelde ze me dan met een verrassend hese stem die zo zacht was dat alleen ik hem kon horen. Ik gaf klank aan haar woorden.

‘Patty vindt poppen niet leuk,’ zei ik tegen onze moeder toen Patty een kerstcadeau openmaakte en er een babypop met bijbehorende spulletjes in zat. ‘Maar ze denkt dat ik hem wel leuk zal vinden. Patty zou eigenlijk liever een basketbal of een biggetje willen hebben.’

Het allerliefst wilde ze natuurlijk een hond, maar die kwam er bij mijn moeder niet in.

Hoe stil de kleine Patty ook was, later kreeg ze een krachtige stem. Niet hoog en schrill, zoals sommige meisjes, maar verrassend laag en diep. Soms zei mijn moeder zelfs dat als wij er op onze fiets op uit waren en een discussie voerden, ze al vijf minuten van tevoren wist dat Patty eraan kwam. Volgens onze ouders

was ze zelfs als baby al zo'n herrieschopper geweest.

'Rachel klinkt als een gewoon kind,' zei mijn vader dan over mij. 'Maar als Patty begint te kribben, hoor je dat in Eureka nog. Het is een wonder dat mijn trommelvliezen nog heel zijn.'

Patty staat op alle beeltenissen van mijn jeugd zoals die in mijn geheugen gegrift staan; mijn moeder is er nooit aan toe gekomen om een album vol te plakken. Als ik me iets van ons samen herinner, hebben we vrijwel altijd de armen om elkaar heen geslagen of rust haar hoofd op mijn schouder, of andersom aangezien zij lang was voor haar leeftijd. Wanneer ik iets voor me zie wat zich na haar zesde verjaardag afspeelde, is de kans groot dat Patty al een overbeet heeft. Maar waar ik bezorgd kijk, zal mijn zusje glimlachen.

De term 'depressie' werd toen nog maar weinig gebruikt, maar volgens mij voelden we al heel jong aan dat onze moeder kwetsbaar was. Ze had de ruimte noch de energie om meer aan te kunnen dan ze nu al te verstouwen kreeg. Mijn vader deed een avondstudie omdat hij rechercheur wilde worden. Toen hij bij de politie ging, was het van meet af aan zijn doel geweest om ooit bij de afdeling Moordzaken te gaan werken. Parkeerboetes, kruimeldiefstallen en roofovervallen konden hem niet boeien. Misschien had hij ooit een film gezien waarin een ster als William Holden, Humphrey Bogart of Robert Mitchum de rol van rechercheur vertolkte en was dat hem bijgebleven. Dat was echt iets voor hem: zich modelleren naar een filmheld en dan zelf een echte held worden.

Hij werkte zich dus een slag in de rondte – overdag in San Francisco en 's avonds op school – terwijl onze moeder thuisbleef bij Patty en mij. Hij maakte lange dagen, maar het was ongetwijfeld aantrekkelijker om over psychologie en forensische technieken te leren dan met twee kleine kinderen thuis te zitten. Mijn vader zal zich na afloop van de les ook niet naar huis

hebben gespoed. Er zaten maar weinig vrouwen op de politie-academie, maar in de clubs die hij 's avonds bezocht, waren er vast en zeker serveersters.

‘Je vader maakt het vrouwen graag naar de zin,’ zei mijn moeder ooit. Er klonk amper verbittering door in haar stem, slechts vermoeide berusting. Ik wist dat zelf ook wel. Misschien voelde hij zich er op de een of andere manier verantwoordelijk voor om geluk te verspreiden. En zo werden veel vrouwen in elk geval voor een poos erg gelukkig.

Misschien was het probleem van mijn ouders wel een universeel vrouwenprobleem; dat uitgerekend mijn moeder het minst gevoelig was voor zijn charmes. Voor een man die alle vrouwen in San Francisco en de wijde omtrek om zijn vinger wist te winden, moet dat een vreselijke domper zijn geweest. Onze moeder was ontzettend slim. Bovendien was ze totaal niet gevoelig voor vleierij. Als je eenmaal tegen haar had gelogen, kon je het wel schudden.

Ik zie opeens een tafereel uit mijn vroege kinderjaren voor me: mijn vader die thuiskomt van het werk, onze moeder in zijn armen neemt en met haar door de keuken danst, terwijl hij haar schort losmaakt en haar lang op de mond kust. (Herinner ik me dit echt? Of heb ik me dit ingebeeld omdat ik graag wil dat het zo is geweest?) Hij trok haar dicht tegen zich aan.

‘Wat ruik je lekker,’ zei ze, zich losmakend uit zijn omhelzing. ‘Nieuw luchtje?’ Zonder naar hem op te kijken bond ze haar schort weer vast met een vermoeide blik die leek te zeggen: verspil je tijd maar niet aan mij.

Na een tijdje deed hij dat ook niet meer.